

Zakousni se.

Touha

TRACY WOLFFOVÁ

FRAGMENT

Touha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tracy Wolffová
Touha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Touha

TRACY WOLFFOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2020 by Tracy Deeks.

First published in the United States under the title CRAVE: Crave series #1. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

Translation © Drahomíra Michnová, 2023

Cover design by Bree Archer and Liz Pelletier

Cover artwork by Lola L. Falantes/Getty images; Renphoto/Gettyimages;

Gluiki/Gettyimages; Artistmef/brusheezy.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6270-9 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-253-6277-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6278-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6279-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Mým klukům, kteří ve mě vždycky věřili, a Stephanii,
která mi pomohla znovu najít víru v sebe samu.

0

Pokud nežijete na hraně, zabíráte moc místa

Stojím ve dveřích před asfaltovou vzletovou dráhou, dívám se na malé letadlo, do kterého mám nastoupit, a ze všech sil se snažím ovládnout strach a nervozitu.

Což se lehkou řekne, ale hůř udělá.

Nejen proto, že mám za okamžik opustit všechno, co jsem dosud znala, i když jsem si ještě před dvěma minutami nepřála *nic jiného*. Ale jak si prohlížím tohle letadlo, které si snad ani tak vznešený název nezaslouží, zmocňují se mě úplně nové obavy.

„Tak co, Grace?“ Muž, kterého poslal strýc Finn, aby mě vyzvedl, na mě shlíží s trpělivým úsměvem. Myslím, že se představil jako Philip, ale nejsem si jistá. Skoro ho přes své divoce bušící srdce neslyším. „Jsi připravená na dobrodružství?“

Ne. Ne, *vůbec* nejsem připravená – ani na dobrodružství, ani na cokoli jiného, co mě čeká.

Kdyby mi někdo před měsícem řekl, že budu zanedlouho stát na aljašském letišti ve Fairbanks, považovala bych ho za blázna.

A kdyby mi řekl, že tam budu stát proto, abych tímhle nejmenším letadýlkem ve vesmíru pokračovala na úplný konec světa – což je v tomhle případě nějaké městečko na úpatí nejvyšší severoamerické hory Denali –, myslela bych si, že pořádně přebíral.

Za třicet dní se toho ale může hodně změnit. A ještě mnohem víc se může pokazit.

Vlastně jsem za těch pár uplynulých týdnů *mohla* počítat jedině s tím, že ať už je situace jakkoli zlá, vždycky může být ještě hůř...

1

Přistání znamená prostě se vrhnout na zem a doufat, že se trefíte

Atady ho máme,“ oznámí Philip, když přeletíme nad několika horskými vrcholy, sundá ruku z kniplu a ukáže na malou skupinku budov v dálce. „Healy, Aljaška. Náš sladký domov.“

„Páni. Vypadá...“ Mrňavě. Vážně hodně, hodně mrňavě. Daleko mrňavěji než naše čtvrt' v San Diegu, o celém velkoměstě ani nemluvě.

Ale takhle shora toho stejně moc nevidím. Ne kvůli vysokým horám, které se kolem něj tyčí jako dávno zapomenuté příšery, ale protože zrovna prolétáme jakýmsi zvláštním mlžným oparem, který Philip označí jako „soumrak“, i když ještě není ani pět hodin. Vidím však dost na to, abych pochopila, že takzvané „městečko“ je hrstka nesourodých budov, které jsou rozmístěny úplně náhodně, jako když hodíte kostkami.

„Zajímavé. Vypadá... zajímavě,“ vymáčknou se nakonec.

Není to první výraz, který mě napadl. Kdepak, ze všeho nejdřív mi blesklo hlavou to staré klišé o zamrzlém pekle – ale můj komentář byl ten nejzdvořilejší z možných. Philip už začíná navádět letadlo na přistání. Jsem skálopevně přesvědčená, že se připravuje na další z příšerných momentů, které mě trýznily už od chvíle, kdy jsem před deseti hodinami nastoupila do prvního z celkem tří letadel.

No jasně. Stačím jen na okamžik zahlédnout to, co v tomhle tisícovém městečku nazývají letištěm (díky strýčku Google), a Philip už pronáší: „Teď

se pevně drž, Grace. Přistávací dráha není moc dlouhá, protože jinak by se kvůli věčnému sněhu a ledu těžko udržovala. Takže to bude krátké přistání.“

Netuším, jak takové „krátké přistání“ vypadá, ale děším se předem. Pevně se chytím madla na dveřích, které nejspíš slouží jen k tomuto účelu, a křečovitě se ho během postupného klesání držím.

„Klídek, děvče. Vůbec nic se neděje,“ chlácholí mě Philip. Mimochodem, takhle věta by se určitě dostala do první pětky těch, které od pilota *nechcete* slyšet, dokud jste ještě ve vzduchu.

Země pod námi je bílá a neústupná, a tak raději pevně zavřu oči.

Za pár vteřin cítím, jak kola podvozku poskakují po zemi. Philip dupne na brzdy tak prudce, až to se mnou trhne dopředu. Nepraštím se do hlavy o palubní desku jen díky bezpečnostnímu pásu. Stroj zakvílí. Nevím, jestli ten příšerný zvuk vydává nějaká jeho konkrétní část, nebo jde o kolektivní umíráček, a tak si toho raději moc nevšímám.

Hlavně když mě to začne táhnout doleva.

Skousnu si ret a oči držím pořád pevně zavřené, i když hrozí, že mi srdce vyletí z hrudi. Jestli je tohle konec, nechci ho vidět přicházet.

Ta myšlenka mě rozptýlí. Začnu přemýšlet o tom, co asi viděli máma s tátou, a než se mi podaří tyhle představy zaplašit, Philip špatně ovladatelné letadlo zastaví.

To se ještě párkrát lehce otřese a zachvěje.

Přesně vím, jaké to je. Momentálně se mi třesou i prsty na nohou.

Pomalou otevřu oči a odolávám nutkání se pohmatem přesvědčit, jestli jsem celá. Ale Philip se jen zasměje a prohlásí: „Učebnicové přistání.“

Možná, pokud je tedy učebnice horor, který navíc čtete vzhůru nohama a pozpátku.

Ale zdržím se poznámek. Usměju se na něj, jak nejlíp v téhle chvíli dokážu, a popadnu zpod sedadla batoh. Vyndám z něj rukavice od strýce Finna a natáhnu si je. Pak otevřu dveře a vyskočím na přistávací dráhu. Modlím se, aby mě při doskoku nehradila kolena.

Málem se to stane.

Pár vteřin počkám, jestli se nerozsypu. Pak si přitáhnou svoji zbrusu novou bundu těsněji k tělu, protože je tu fakt kolem deseti pod nulou, a přeždu dozadu vyndat si z letadla tři zavazadla se vším, co mi v životě zbylo.

Píchnu mě při tom u srdce, ale už se nechci zabývat myšlenkami na všechno, co jsem musela opustit, stejně jako nechci myslet na to, že v mém rodném domě teď bydlí cizí lidé. Ostatně kdo by se trápil domem, výtvarnými potřebami nebo bicí soupravou, když jsem ztratila mnohem, *mnohem* víc?

Místo toho popadnu velký kufr, s námahou ho vytáhnou z malého zavazadlového prostoru a postavím na zem. To už dorazí Philip a chopí se zbytku zavazadel s takovou lehkostí, jako by v nich bylo peří, a ne celý můj život.

„Tak pojď, Grace, ať mi tu nezmodráš zimou.“ Trhne bradou směrem k parkovišti – nemají tu ani žádnou letištní *budovu*, jen parkoviště, a mně se chce zavýt zoufalstvím. Je tu taková zima, že mám konečně jiný důvod se třást. Jak může někdo takhle žít? Je to neskutečné, už jen proto, že ještě ráno jsem vstávala do příjemných dvaadvaceti stupňů.

Ale nezbyvá mi než přikývnout, a tak to udělám. Vytáhnou držadlo od kufru a vleču ho k malému betonovému plácku, který je podle všeho místním letištem. Zdaleka se nepodobá rušným terminálům v San Diegu.

Philip mě v pohodě obejde, v každé ruce jeden velký kufr. Chci ho upozornit, že mají kolečka, ale jakmile opustíme ranvej a vkročíme na okolní zasněženou plochu, pochopím, proč kufrы nese – asi těžko by je mohl táhnout po sněhu.

V půlce parkoviště (kde je sníh našťastí odklizený) jsem skoro zmrzlá, i když mám na sobě péřovou bundu a rukavice s podšívkou z umělé kožešiny. Nevím, jak se mám odsud dostat do internátní školy, kterou řídí strýc Finn, a tak se otočím k Philipovi a chci se zeptat, jestli tu vůbec existuje něco jako Uber. Jenže než stihnu otevřít pusu, někdo se odlepí od jedné zaparkované dodávky a běží přímo ke mně.

Myslím, že je to sestřenice Macy, ale těžko říct, když je od hlavy až k patě zachumlaná do zimního oblečení.

„Tak jsi tady!“ vykřikne pohybující se kupa čepic, šál a bund. Teď už je jasné, že jsem se nespletla – je to určitě Macy.

„Jsem tady,“ souhlasím stručně a zvažuju, jestli je už pozdě přehodnotit nabídku pěstounské péče. Nebo se osamostatnit. Jakýkoli život v San Diegu musí být lepší než žít v městečku, jehož letiště sestává z jedné přistávací dráhy a mrňavého parkoviště. Heather z toho trefí šlak, až jí to napíšu.

„Konečně!“ dodá Macy a chce mě obejmout. Je to trochu zvláštní, částečně kvůli tlustému oblečení, co má na sobě, a taky kvůli tomu, že – ačkoli je ve svých šestnácti o rok mladší než já – měří asi o dvacet centimetrů víc. „Čekám tu na tebe už přes hodinu.“

Krátce ji obejmou a začnu se omlouvat: „Promiň, letadlo ze Seattlu mělo zpoždění. Nemohlo vzlétnout kvůli bouři.“

„Jo, to slycháváme často,“ odpoví a usklíbne se. „Určitě tam mají ještě horší počasí než my.“

Chci něco namítnout – kilometry sněhu a vrstvy oblečení, za které by se nemuseli stydět ani kosmonauti, mi připadají naprosto šílené. Ale neznám Macy tak dobře, třebaže jsme sestřenice, a v žádném případě ji nechci nějak urazit. Kromě strýce Finna a Philipa je jediná, koho tady znám.

Nemluvě o tom, že její rodina teď představuje mé jediné příbuzné.

Takže jen pokrčím rameny.

Musí to být dostačující odpověď, protože se usměje a pak se otočí k Philipovi, který pořád drží mé kufry. „Díky moc, žes ji vyzvedl, strýčku Philipe. Táta říkal, že u něj máš basu piva!“

„To nestojí za řeč, Mace. Beztak jsem si musel ve Fairbanks něco zařídit.“

Vyzní to tak, jako by skočit do letadla a uletět pár stovek kilometrů opravdu nebyl žádný problém. A možná není. Aspoň ne tady, kde jsou všude kolem jen hory a sníh. Nakonec podle Wikipedie vede do Healy jen jediná silnice, a ta bývá v zimě někdy uzavřená.

Celý minulý měsíc jsem si představovala, jak to tady asi vypadá. Jaké to tady je.

Myslím, že to už brzy zjistím.

„Ale stejně. Táta říkal, že bude v pátek doma i s pivem, takže se spolu můžete podívat na zápas jako v pravé bromanci.“ Obrátí se zpátky ke mně. „Tátu fakt moc mrzí, že tě nemohl vyzvednout, Grace. Ve škole došlo k nějaké mi-

mořádné situaci, kterou nemohl vyřešit nikdo jiný. Ale máme za ním přijít hned, jak dorazíme.“

„To je v pohodě,“ řeknu. Co taky jiného? Jestli jsem se za ten měsíc od smrti rodičů něco naučila, tak hlavně to, jak je většina věcí nedůležitá.

Koho zajímá, kdo mě vyzvedne, když se do té školy nějak dostanu?

Koho zajímá, kde budu bydlet, když už to nikdy nebude u mámy s tátou?

Philip nás doprovodí na konec odklizeného parkoviště a teprve tam mi předá kufry. Mace ho na rozloučenou krátce obejmeme. Podám mu ruku a zamumlám: „Díky, že jste mě vyzvedl.“

„Není zač. Až budeš potřebovat někam zaletět, jsem ti k službám.“ Mrkne na mě a zamíří zpátky k letadlu.

Chvilku se za ním díváme a pak Macy popadne držadla obou kufrů a vyrazí dál. Kývne na mě, abych udělala to samé a já poslechnu, přestože mám sto chutí rozběhnout se za Philipem, naskočit do letadla a trvat na tom, aby mě odvezl zpátky do Fairbanks. Nebo ještě líp, zpátky domů do San Diega.

Ten pocit se ještě zhorší, když se Macy zeptá: „Nemusíš na záchod? Do školy je to dobrá hodina a půl jízdy.“

Hodina a půl? Nějak se mi tomu nechce věřit, protože se zdá, že celé městečko se dá přejet během patnácti, nanejvýš dvaceti minut. Ale je fakt, že jsem během přeletu neviděla žádnou budovu ani vzdáleně tak velkou, aby to mohla být internátní škola pro skoro čtyři sta studentů, takže možná není přímo v Healy.

Nedá mi to, abych si znovu nevybavila všechny ty hory a řeky, které tohle městečko obklopují, a říkám si, kde proboha nakonec dneska skončím. A kam bych si tady mohla podle ní odskočit.

„Jsem v pohodě,“ odpovím, i když se mi žaludek svírá nervozitou. Celý dnešek byl o tom, jak se sem dostat, a bohatě mi to stačilo. Jenže když táhne kufry soumrakem a mrazivý vzduch mě při každém kroku štípe do tváří, všechno začne být až moc skutečné a děsivě rychlé. Hlavně když Macy dojde k zaparkovanému *sněžnému skútru*.

Nejdřív mě napadne, že si ze mě chtěla vystřelit, ale jakmile začne nakládat kufry do připojených saní, dojde mi, že to není vtip. Za chvíli opravdu pojedou

na sněžném skútru skoro setmělou *Aljaškou*, ve víc než *minus dvaceti*, jestli teda appka v mém mobilu nelže.

Jediné, co tomu ještě chybí, je zlá ježibaba, která by se zlověstně chtěla a hrozila, že mě chytí a sní. Ovšem za daných okolností by to bylo nejspíš jedno.

Zděšeně a zároveň fascinovaně sleduju, jak Macy pomocí popruhů upevňuje kufry do saní. Asi bych jí měla nabídnout pomoc, ale stejně bych nevěděla, kde začít. A protože nechci, aby všechny moje zbývající věci skončily rozházené na úbočí nějaké hory, řeknu si, že tohle je přesně ten případ, kdy je lepší nechat to na odborníkovi.

„Na, budeš potřebovat tohle,“ řekne Macy a otevře malou tašku přípevněnou k saním. Chvilku se v ní přehrabuje a pak vyndá tlusté oteplovačky a vlněnou šálu. Obojí je křiklavě růžové, což byla v dětství má nejoblíbenější barva.

Teď už se mi zas tolik nelíbí. Ale je jasné, že si to Macy pamatuje z doby, kdy jsme se naposledy viděly, takže když mi je podá, jsem z toho docela dojatá.

„Díky.“ Usměju se na ni, jak to za daných okolností nejlíp zvládnou.

Po několika neúspěšných pokusech se mi podaří natáhnout si oteplovačky přes termoprádlo a flísové kalhoty od pyžama se vzorem smajlíků (jediné flísové kalhoty v mém vlastnictví), které jsem si podle strýcových pokynů oblékla před nástupem do letadla v Seattlu. Pak omrknu způsob, jakým má Mace omotanou duhovou šálu kolem krku a obličje, a udělám totéž se svou.

Zamotat ji tak, aby mi zakrývala nos a zároveň nepadla, jakmile se pohnu, je těžší, než se zdá. Nakonec to přece jen zvládnou a Macy sáhne po jedné z příleeb zavěšených na řídítkách sněžného skútru.

„Ta helma je polstrovaná, takže ti v ní bude teplo a zároveň ti ochrání hlavu před nárazem,“ vysvětlí. „Kromě toho má štít, který ti bude krýt oči před mrazivým vzduchem.“

„Můžou mi zmrznout oči?“ zeptám se zděšeně, převezmu přílbu a snažím se nevnímat, jak těžko se mi přes tlustou šálu dýchá.

„Oči nezmrznou,“ odpoví Macy a krátce se zasměje, jako by si nemohla pomoci. „Ale ten štít zabrání tomu, aby ti slzely. Cesta je pak výrazně příjemnější.“

„Aha.“ Sklopím hlavu a cítím, jak mi hoří tváře. „Jsem blbá.“

„Ne, nejsi.“ Macy mě vezme jednou rukou kolem ramen a pevně mě stiskne. „Aljaška, to není jen tak. Každý se tady musí chvíli rozkoukávat. Brzy na všechno přijdeš.“

Na to bych nesázela – nedovedu si představit, že se s tímhle studeným, cizím místem někdy sžiju –, ale raději mlčím. Zvlášť když se Macy tak snaží, abych se tu cítila vítaná.

„Je mi moc líto, že jsi musela přijet,“ pokračuje. „Teda, jsem hrozně ráda, že tu jsi. Jen bych si přála, aby to nebylo kvůli tomu, že...“ Její hlas utichne dřív, než větu dokončí. Ale na to už jsem zvyklá. Po těch týdnech, kdy kolem mě kamarádi a učitelé chodili po špičkách, jsem už pochopila, že ta slova nechce nikdo vyslovit.

Ale jsem moc unavená, než bych ji doplnila, a taky se mi nechce tohle téma otvírat. Místo toho si nasadím přilbu a zapnu si ji podle pokynů.

„Připravená?“ zeptá se Macy, když mám obličej a hlavu tak ochráněné, že už to víc nejde.

Od té doby, co mi Philip ve Fairbanks položil stejnou otázku, se odpověď nezměnila. *Ani náhodou.* „Jo. Naprosto.“

Počkám, až Macy nasedne, a pak se usadím za ni.

Nastartuje a ještě křikne: „Chyť se mě pevně kolem pasu!“ Poslechnu ji.

Za pár vteřin už vyrazíme do tmy, která se před námi prostírá až do nekonečna.

Ještě nikdy v životě jsem nebyla tak vyděšená.

2

Bydlení ve věži z tebe ještě nedělá prince

Jízda není tak hrozná, jak jsem se původně obávala. Ovšem není ani dobrá, ale za to může spíš to celodenní cestování a touha být konečně někde – kdekoli –, kde budu moct zůstat delší dobu než na krátký přestup.

A jestli na tom místě bude dokonce teplo a neuslyším tam vytí místních šelem, které se teď v dále ozývá, budu naprosto spokojená. Hlavně proto, že od pasu dolů necítím tělo...

Právě přemýšlím, jak probudit svůj ztuhlý zadek, když vtom náhle odbočíme z cesty (a když říkám „cesta“, myslím ten nejubožejší význam toho slova) a ocitneme se na jakési planině na úbočí hory. Projíždíme zrovna nějakou další houštinou, když před námi konečně uvidím světla.

„To je Katmerská akademie?“ křiknu.

„Jo.“ Macy trochu zpomalí a kličkuje mezi stromy jako při nějakém obřím slalomu. „Budeme tam tak za pět minut.“

Díkybohu. Ještě chvilku tady venku a mohla bych přijít o prst. Nebo o tři. I když mám dvoje vlněné ponožky. Jasně, každý ví, že je na Aljašce zima, ale ráda bych k tomu dodala, že to je *zatracená* zima a já na ni *nebyla* připravená.

V dále zařve další zvíře, ale když konečně vyjedeme z hustého houští, mám oči jen pro tu obrovskou budovu, která se před námi tyčí a s každou uplynulou vteřinou je blíž a blíž.

Měla bych spíš říct, že se před námi tyčí obrovský *hrad*, protože ta stavba, na kterou se dívám, ničím nepřipomíná moderní budovu. A absolutně ničím nepřipomíná žádnou školu, kterou jsem kdy *v životě* viděla. Před odjezdem jsem se samozřejmě snažila Katmerskou akademii vygooglit, ale zřejmě je tak elitní, že o ní ani strýček Google nikdy neslyšel.

V první řadě je velká. Fakticky velká... a rozlehlá. Odsud to vypadá, že se ta cihlová zeď před hradem táhne přes půlku hory.

Za druhé je elegantní. Jako vážně hodně elegantní, vystavěná ve stylu, o kterém jsem slyšela jen v hodinách výtvarné výchovy. Klenutá podloubí, opěrné pilíře a obrovská, propracovaně zdobená okna jsou nejvýraznějšími prvky budovy.

A za třetí si nemůžu pomoci, ale mám dojem, že se zkracující se vzdáleností mě šálí zrak, protože vidím chrlíče – *opravdivé chrlíče* – vyčnívající z vršků hradních zdí. Vím, že za to může jen moje představivost, ale musím se přiznat, že jsem tak napůl očekávala přivítání od Quasimoda, až tam konečně dojedeme.

Macy zajede k obrovské bráně a vytuká kód. Brána se během pár vteřin otevře a jízda pokračuje.

Čím víc se blížíme ke škole, tím neskutečnější mi všechno připadá. Jako bych se ocitla v nějakém hororovém filmu nebo v obraze Salvadora Dalího. *Katmerská akademie je možná gotickým hradem, ale aspoň tu není žádný vodní příkop*, říkám si, když projíždíme posledním lesíkem nízkých stromů. *A vchod nestřeží žádný drak chrlící oheň*. Je tu jen dlouhá a klikatá příjezdová cesta, která vypadá stejně jako každá jiná příjezdová cesta k soukromé škole, jaké jsem viděla v televizi – až na to, že tahle je zasněžená. Překvápko! A vede přímo k obrovským, neuvěřitelně zdobeným dveřím.

Jsou to starožitná vrata.

Vstupní vrata do hradu.

Zavrtím hlavou, abych se aspoň trochu vzpamatovala. Bože, tohle je teď můj život?

„Říkala jsem ti, že to nebude nic hrozného.“ Macy zastaví před budovou a do vzduchu vyletí sprška sněhu. „Neviděly jsme ani karibu, natož vlka.“

Má pravdu, takže příkývnu a předstírám, že z toho nejsem úplně mimo.

Předstírám, že nemám stažený žaludek a že se mi už podruhé za měsíc život neobrátil vzhůru nohama.

Předstírám, že jsem v pohodě.

„Ondeseme ti kufry nahoru do pokoje a můžeš si vybalit. To ti pomůže trochu si vydechnout.“

Macy sleze ze skútru, pak si sundá přilbu a čepici. Poprvé mám možnost prohlédnout si ji bez zimní výbavy, a když spatřím duhové vlasy, neubráním se úsměvu. Má krátký a střapatý sestřih, takže by po třech hodinách v přilbě měla mít vlasy slehlé a připlácnuté k hlavě, ale ona místo toho vypadá, jako by právě vyšla z kadeřnického salónu.

A nejde jen o účes. Když o tom tak přemýšlím, je celá perfektně sladěná. Bunda, vysoké boty a zateplené kalhoty vypadají naprosto stylově a Macy by v nich mohla z placu pózovat pro titulní stránku nějakého módního časopisu z aljašské divočiny.

Já jsem si naopak jistá, že vypadám, jako bych absolvovala několik kol s rozrušeným karibu. A prohrála. Na celé čáře. Což docela sedí, protože tak nějak se i cítím.

Macy rychle vyloží kufry a tentokrát popadnu do každé ruky jeden já. Ale udělám sotva pár kroků na dlouhé cestě k impozantním hradním vratům a začnu bojovat s dechem.

„To je nadmořskou výškou,“ vysvětlí mi Macy a vezme mi jeden kufr z ruky. „Vystoupaly jsme dost rychle, a protože jsi přijela z místa s minimální nadmořskou výškou, bude ti pár dní trvat, než si na zdejší řídký vzduch zvykneš.“

Pouhá představa, že nebudu schopná dýchat, ve mně spustí záchvat paniky, který jsem celý den jen taktak zvládala potlačit. Zavřu oči, zhluboka se na dechnu – nebo aspoň tak zhluboka, jak tady dokážu – a snažím se ho zahnat.

Nádech, zadržet dech na pět vteřin, výdech. Nádech, zadržet dech na deset vteřin, výdech. Nádech, zadržet dech na pět vteřin, výdech. Přesně jak mě to učila Heatheřina máma. Doktorka Blakeová je terapeutka a dávala mi rady, jak si poradit s úzkostnými stavy, které se u mě projevíly po smrti rodičů. Ale nevím, jestli mi její tipy budou stačit, abych zvládla zvítězit nad vším, čím teď procházím.

Ale nemůžu tu stát navždy a zmrznout jako jeden z těch chrličů, který na mě shora zírá. Zvlášť když i se zavřenýma očima cítím, že má o mě Macy starost.

Ještě jednou se zhluboka nadechnu a otevřu oči. Pak vyšlu ke své sestřenici úsměv, přestože mi není ani trošku do smíchu. „Předstírej, dokud to nedáš. Tak se to říká, ne?“

„To bude dobré,“ uklidňuje mě s očima plnýma soucitu. „V klidu popadni dech a já ti kufrы odnesu ke dveřím.“

„Zvládnu to.“

„Vážně mi to nevádí. Na chvilku si vydechni.“ Zvedne ruku v gestu, které *nepřipouští* odpor. „Nikam přece nespěcháme.“

Poslední větu pronese skoro prosebně, protože se nechce dohadovat, takže to vzdám. Hlavně proto, že mi ten záchvat paniky dýchání ještě ztěžuje. Místo toho jen přikývnu a dívám se, jak odnáší mé kufrы – jeden po druhém – ke vstupním dveřím do školy.

Přitom zahlédnu jakýsi barevný záblesk vysoko nad námi.

Mihne se tak rychle, že i když se ho snažím zachytit, vůbec si nejsem jistá, jestli se mi to jen nezdálo. Jenže – objeví se znovu. Záblesk červené v osvětleném okně nejvyšší věže.

Nevím, kdo to je nebo proč tam je, ale zůstanu stát na místě. Dívám se. Čekám. Čekám, jestli se ten někdo objeví znovu.

Netrvá to dlouho.

Nevidím ho zřetelně – je tma, věž daleko a nerovné sklo v oknech obraz deformuje –, ale přesto se mi zdá, že jsem proti světlu viděla výraznou bradu, rozčuchané tmavé vlasy a červenou bundu.

Což není moc a není tedy důvod, proč by mě to mělo zaujmout – rozhodně to není důvod k tomu, aby to *upoutalo* mou pozornost – přesto od toho okna nedokážu odtrhnout pohled a proberu se až ve chvíli, kdy Macy dotáhne tři kufrы na vrchol schodiště přede dveřmi.

„Tak co, můžeme pokračovat?“ zavolá na mě shora.

„Jo, jasně.“ Ode dveří mě dělí tak třicet kroků. Vykročím a snažím se nevnímat, jak se mi točí hlava. Výšková nemoc – další věc, se kterou jsem si v San Diegu nemusela dělat starosti.

Fantastické.

Naposledy vzhlednu k oknu a vůbec mě nepřekvapí, že ten někdo, kdo mě odtamtud pozoroval, je dávno pryč. Přesto se bůhvíproč zachvěju pocitem jakéhosi nevysvětlitelného zklamání. Nedává to žádný smysl, takže se jen otrěpu a nechám to být. Mám momentálně jiné a mnohem větší starosti.

„Tohle místo je teda něco,“ řeknu sestřence, když otevře dveře a společně vejdem dovnitř.

A... panebože – myslela jsem si, že ta podobnost budovy s hradem, se všemi těmi lomenými oblouky a mistrovskou kamenickou výzdobou, měla zapůsobit hlavně zvenčí. Teď když stojím uvnitř... mám najednou pocit, že bych se měla přinejmenším uklonit nebo rovnou klesnout na kolena.

Páni.

Nevím, kam se mám dívat dřív – jestli na vysoký strop, z něhož visí nádherně propracovaný lustr z černého křišťálu, nebo na obrovský krb dominující pravé stěně vstupní haly, v němž s hlasitým praskáním plápolají obrovská polena.

Nakonec se rozhodnu pro krb, protože ten *hřeje*. A taky je neskutečně nádherný. Krbová římsa je důmyslnou kombinací kamenů a skleněné vitráže, která vrhá na celou místnost různobarevné odlesky plamenů.

„Úžasný, co?“ ozve se mi za zády Macy a usmívá se.

„Bezva!“ přisvědčím. „Teda, tohle místo je...“

„Kouzelné. Já vím.“ Mrkne na mě. „Chceš vidět víc?“

A já opravdu chci. Sice ještě nejsem o celé té věci s aljašskou internátní školou úplně přesvědčená, ale to neznamená, že si ten hrad nemíním důkladně prohlédnout. A *je* to hrad, protože zdi jsou z kamene, visí na nich tkané gobelíny a jak procházíme vstupní halou do jakési společenské místnosti, nedá mi to, abych se u každého nezastavila a neprohlédla si ho.

Jediný problém je, že se tu postupně objevuje stále víc studentů. Někteří postávají v roztroušených hloučcích, povídají si a smějí se, další sedí u několika porůznu rozestavených masivních dřevěných stolů a sklánějí se nad knihami, mobily nebo laptopy. V zadním rohu se na sestavě starožitné vyhlížejících pohovek v různých odstínech červené a zlaté rozvaluje šestice kluků, kteří na

obrovské televizní obrazovce hrají na Xboxu, zatímco pár dalších se usadilo kolem a přihlížejí. Jenže zblízka vyjde najevo, že nekoukají na videohry. Nebo do knih. Dokonce ani do mobilů. Místo toho všichni zírají na mě, jak mě Macy vede dál – a tím „vede“ myslím, že mě předvádí – pěkně středem místnosti.

Žaludek mám sevřený a hlavu sklopenou, abych zakryla, jak je mi to nepříjemné. Chápu, že každý si chce prohlédnout tu novou holku – obzvláště když je to ředitelova neteř –, ale ani tohle vědomí mi nijak neusnadňuje snést ty zkoumavé pohledy hromady neznámých lidí. Hlavně proto, že si dokážu živě představit, jak mám po tom celodenním cestování a závěrečné jízdě s přílbou na hlavě zplihlé vlasy.

Mám co dělat, abych se vyhnula pohledům a ovládla dech, takže mi během průchodu místností není zrovna do řeči, ale jakmile vyjdeme do dlouhé točité chodby, konečně ze sebe něco dostanu. „Nemůžu uvěřit, že chodíš do takové školy.“

„Obě do ní teď chodíme,“ připomene mi a usměje se.

„Jo, ale...“ Nastoupila jsem teprve teď. A nikdy v životě jsem se nikde necítila víc nepatřičně.

„Ale?“ zopakuje a zvedne obočí.

„Je to... moc.“ Prohlížím si nádherná vitrážová okna, která se táhnou po celé délce zdi, a dokonale vyštukované klenuté stropy.

„To jo.“ Zpomalí a počká, až ji dojdu. „Ale je to domov.“

„Tvůj domov,“ zašeptám a snažím se nemyslet na dům, který jsem musela opustit a kde byly tou největší pozoruhodností máminy točící se větrníky a zvonkohra na zastřešené verandě.

„Náš domov,“ opraví mě s důrazem na první slovo, vyndá mobil a rychle odešle krátkou textovku. „Však uvidíš. Když už o tom mluvíme, táta chce, aby sis vybrala, jak chceš bydlet.“

„Jak chci bydlet?“ zopakuju, rozhlížím se po hradu a hlavou mi blesknou představy duchů, strašidel a brnění, která se zničehonic dávají do pohybu.

„No, všechny jednolůžkové pokoje jsou už v tomto semestru obsazené. Táta mi řekl, že můžeme někoho přestěhovat, abys mohla bydlet sama, ale já jsem doufala, že bys možná místo toho radši bydlela se mnou.“

Na okamžik se s nadějí usměje, ale pak zváží a trochu sklesleji pokračuje: „I když naprosto chápu, že bys třeba mnohem raději uvítala nějaké soukromí, teď po tom všem, co...“

A zase ta nedokončená věta. Zasáhne mě to, tak jako pokaždé. Obvykle to přecházím, ale tentokrát mi to nedá a zeptám se: „Po čem?“

Pro jednu si přeju, aby to vyslovil někdo jiný. Možná mi to pak bude připadat skutečnější a míň jako noční můra.

Jenže Macy se zarazí a najednou je bílá jako venkovní sníh. Uvědomím si, že to nebude ona, kdo to řekne nahlas. A že není fér něco takového očekávat.

„Promiň,“ zašeptá a najednou to vypadá, že se nejspíš rozbere, což nechci. Prostě ne. Tohle vážně ne. Ne když to jediné, co mě momentálně drží pohromadě, je moje nabroušenost a schopnost skrývat bolest, kterou se mi podařilo uzamknout hluboko v sobě.

Ani za nic nechci riskovat, že bych jí povolila otěže a sesypala se. Ne tady, před svou sestřenicí a před kýmkoli jiným, kdo může jít náhodou kolem. A rozhodně ne teď, když je mi ze všech těch zvědavých pohledů jasné, že jsem něco jako nový přírůstek v zoo.

Takže místo abych se vrhla Macy do náruče a rozsypala se v objetí, které tak zoufale potřebuju, místo abych si do hlavy vpustila myšlenky na stesk po domově, rodičích a po mém *životě*, zatnu zuby a vykouzlím ten nejlepší možný úsměv. „A co kdybys mi ten *naš* pokoj ukázala?“

Ustaraný a soucitný výraz z jejích očí nezmizí, ale přesto se celá rozzáří. „*Naš* pokoj? Fakt?“

V duchu si povzdechnu a zamávám svému snu o klidném místečku, které bych měla jen sama pro sebe. Není to tak těžké, jak by za běžných okolností bylo. Jenže já za poslední měsíc přišla daleko o víc než jen o kousek svého soukromého prostoru. „Fakt. Společné bydlení zní perfektně.“

Už jsem ji rozhodila jednou, což není můj styl. A vypakovat někoho z jeho pokoje, tak to vůbec. Chovala bych se bezohledně a využívala protekce, a to je podle mě spolehlivý způsob, jak lidi kolem sebe naštvat – nic takového ve svých dnešních plánech nemám.

„Bezva!“ Macy se radostně zasměje a sevře mě v krátkém, ale pevném objetí. Pak se podívá na mobil a obrátí oči v sloup. „Táta pořád neodpověděl na esemesku – vůbec si nekontroluje mobil. Co kdybys tu počkala a já pro něj skočím? Chtěl, abych ho zavolala, hned jak dorazíme.“

„Můžu jít s tebou –“

„Prosím tě, sedni si tady, Grace.“ Ukáže na vyřezávané francouzské židle u šachového stolku ve výklenku napravo od schodiště. „Vím, že jsi úplně vyřízená, a chápu to, věř mi. Chvilku si tu odpočiň, já tátu bleskově seženu.“

Má pravdu – bolí mě hlava a hrudník mám jako v kleštích –, tak jen přikývnu a s úlevou se svezu na nejbližší židli. Jsem víc než vyřízená a nepřeuji si nic jiného než si opřít bolavou hlavu a na chvilku zavřít oči. Jenže se bojím, že bych v tu ránu usnula. A v žádném případě nechci riskovat, že tu budu takhle veřejně klimbat a všichni uvidí, jak mi z pootevřené pusy tečou sliny. Takhle se ztrapnit hned první den fakt nechci... teda vlastně nikdy.

Takže spíš proto, abych neodpadla, než ze skutečného zájmu vezmu do ruky jednu z šachových figurek, které mám před sebou. Je důmyslně vybroušená z nějakého kamene a za okamžik vytřeštím oči, když si uvědomím, na co se dívám. Dokonalé ztvárnění upíra, od černého pláště až po ústa s vyceněnými tesáky, z nichž jako by se díky obdivuhodné propracovanosti figurky ozývalo temné vrčení. Do atmosféry toho gotického hradu zapadá tak dokonale, že se neubráním pobavenému úsměvu. Navíc jde o mistrovský kousek.

Probudí ve mně zvědavost, tak sáhnu po jedné figurce z opačné strany šachovnice. A div se nezasměju nahlas, protože jde o draka – divokého, skvostného, s obrovskými křídly. Je překrásný.

Jako ostatně celá ta sada šachových figurek.

Vrátím ho zpátky na místo a vezmu další, kterou je opět drak. Tenhle nevypadá tak hrozivě, má však ospalé oči a složená křídla, což muselo dát mnohem víc práce. Pozorně si ho prohlížím a nevyházím z úžasu nad každým pečlivě vyvedeným detailem – vše od špiček křídel až po zahnuté pařáty svědčí o tom, kolik do něj jeho tvůrce vložil práce. Šachy mě nikdy moc nezajímaly, ale tahle sada figurek by možná dokázala změnit můj názor.

Postavím draka zpátky a z druhé strany šachovnice vezmu do ruky upíří královnu. Je krásná, má dlouhé splývavé vlasy a složitě zdobený plášť.

„Na tvém místě bych si na ni dal pozor. Dokáže se ošklivě zakousnout,“ ozve se tak zblízka tichý, chraptavý hlas, až málem spadnu ze židle. Místo toho vyskočím, rychle postavím figurku zpátky, až třeskne o šachovnici, prudce se otočím a – s bušícím srdcem – zjistím, že stojím tváří v tvář klukovi, který působí tak znepokojujícím dojmem jako nikdo, koho jsem až doteď poznala. Nejen proto, že je nebezpečně sexy... což teda rozhodně je.

Je na něm ještě něco víc, něco působivého a ohromujícího, ačkoli to nedokážu přesně definovat. Jasně, má ten typ obličejce, o němž tak rádi psali básníci devatenáctého století – příliš výrazný, aby byl krásný, a příliš neobyčejný, než aby se dal nazvat nějak jinak.

Vysoké lící kosti.

Plné rudé rty.

Tak ostře řezanou bradu, že by rozsekla kámen.

Pleť hladkou jako alabastr.

A jeho oči... bezedný obsidián, který vidí všechno a neukáže nic, a tak dlouhé řasy, až je to pohoršující. Nikdy jsem takové neviděla.

A co hůř, ty vševídnoucí oči jsou pronikavé jako laserový paprsek a já se najednou děším, že spatří všechno, co jsem tak pracně a dlouho skrývala. Chci sklopit hlavu a odtrhnout pohled, ale nedokážu to. Připadám si jako chycená do pasti a hypnotizovaná čirým magnetismem, který z něj vyzařuje.

Nasucho polknu, chci nabrat dech. Nefunguje to.

Ušklíbne se a zvedne přitom koutek do jakéhosi pokřiveného úsměvu, který mi rozehraje každou buňku v těle. To situaci ještě zhoršuje, protože tím jasně dává najevo, že přesně ví, co dělá a jaký to má účinek. A co je ze všeho nejhorší – že si to užívá.

Když si to uvědomím, popadne mě zlost a rozpustí tu zamrzlou otupělost, do níž jsem po smrti rodičů upadla. Probudí mě z toho ochromení, které mi jako jediné bránilo, abych celý den a každou vteřinu neječela, jak je to všechno nespravedlivé. Abych neřvala bolestí a hrůzou a bezmocí, které převzaly nadvládu nad mým životem.

Není to dobrý pocit. A fakt, že za to může tenhle kluk – s tím úšklebkem na zvláštní tváři a chladnýma očima, které mě drží v kleštích a nehodlají mě pustit, i když zároveň vyžadují, abych se do nich nedívala moc upřeně –, mě rozčiluje ještě víc.

Právě ten vztek mi nakonec dodá sílu, abych se od toho upřeného pohledu osvobodila. Doslova od něj odtrhnu zrak a zoufale hledám něco jiného – cokoliv –, na co bych se soustředila.

Bohužel stojí přímo přede mnou, a navíc tak blízko, že mi zaclání ve výhledu. S odhodláním vyhnout se jeho očím se dívám všude kolem. Pohledem sklouznu k jeho vysokému štíhlému tělu. To jsem neměla dělat, protože si okamžitě všimnu, jak mu černé džíny a tričko zvýrazňují ploché břicho a vypracované bicepsy. Nemluvě o širokých ramenou, které mi dokonale blokují výhled.

Když přičtu husté tmavé vlasy, které má trochu moc dlouhé, takže mu padají do obličeje a jemně zakrývají ty šílené lícní kosti, nezbyvá mi než se vzdát. A přiznat si, že – navzdory tomu protivnému úšklebku – je ten kluk strašně sexy.

Trochu prohnaný, hodně divoký a *po všech stránkách* nebezpečný.

Jakmile mi to dojde, přijdu o tu poslední špetku kyslíku, kterou se mi podařilo v téhle nadmořské výšce dostat do plic. A to mě rozčilí ještě víc. Protože, jako vážně, kdy se ze mě stala romantická hrdinka nějakého dívčího románu? Ta nová holka, co se rozplývá nad nejhezčím a nejnedosazitelnějším klukem z celé školy?

Hnus. To se rozhodně nestane!

Seberu zbytky odhodlání a přiměju se vzhlednout mu znovu do tváře. Když se tentokrát naše pohledy s třeskem setkají, uvědomím si, že nezáleží na tom, jestli se chovám podle nějakých romantických klišé.

Protože on se tak nechová.

Stačí mi jeden krátký pohled a vím, že tenhle temný kluk s přezíravým pohledem a bezohledným přístupem není hrdinou žádného romantického příběhu.

A ze všeho nejmíň toho mého.

3

Nejen upíří královny se umí ošklivě zakousnout

Nehodlám už dál protahovat tohle civění, které trochu připomíná sou-
těž, kdo vydrží déle, a začnu hledat něco, čím bych vzniklé napětí pře-
rušila. Napadne mě zareagovat na tu jedinou větu, kterou mi zatím řekl.

„*Kdo se dokáže ošklivě zakousnout?*“

Natáhne se a zvedne figurku, kterou jsem předtím odložila. Ukáže mi krá-
lovnu zblízka. „Vážně není moc milá.“

Hledím na něj. „Je to šachová figurka.“

Obsidiánové oči se zablýsknou. „Myslíš?“

„Jo, myslím, že je to *šachová* figurka. Vyrobená z *mramoru*. Nemůže nikoho
kousnout.“

Nakloní hlavu, jako by říkal: *nikdy nevíš*. „Jsou věci mezi nebesy a peklem,
o nichž se filozofům ani nesní.“

„A zemí,“ opravím ho, než si to stačím rozmyslet.

Tázavě zvedne obočí černé jako půlnoc, tak pokračuju: „Ten citát zní: Jsou
věci mezi nebesy a *zemí*.“

„Vážně?“ Výraz obličeje se mu nezmění, ale v jeho hlase zazní něco posměš-
ného, co tam předtím nebylo. Jako bych v tom citátu udělala chybu já, ne on.
Ale vím, že se nepletu – ve škole jsme probírali *Hamleta* minulý měsíc a náš
profesor nad tímhle citátem strávil mraky času. „Myslím, že moje verze se mi
líbí víc.“

„I když je špatně?“

„Hlavně proto.“

Nevím, co na to říct, tak jen zavrtím hlavou. A napadne mě, jestli zabloudím, když se okamžitě vydám hledat Macy a strýce Finna. Nejspíš jo, vzhledem k tomu, jak je to tady velké, ale začínám si myslet, že bych to měla risknout. Protože čím déle tu stojím, tím víc si uvědomuju, že tenhle kluk ve mně vzbuzuje nejen strach, ale i silnou zvědavost a zájem.

Nevím, co je horší. A čím víc bych tomu chtěla přijít na kloub, tím víc si nejsem jistá, jestli bych měla.

„Musím jít,“ procedím s námahou mezi zuby. Ani jsem nevěděla, že je mám tak zaťaté.

„Jo, to musíš.“ O krok ustoupí a kývne bradou ke společenské místnosti, kterou jsme s Macy právě prošli. „Dveře jsou támhle.“

Není to odpověď, jakou jsem čekala, a vyvede mě z míry. „Takže co, mám odsud urychleně vypadnout?“

Pokrčí rameny. „Pokud z téhle školy odejdeš, je mi upřímně jedno, jestli to bude rychle, nebo pomalu. Varoval jsem tvého strýce, že tu nebudeš v bezpečí, ale očividně tě nemá tak rád, aby tě poslal pryč.“

Po těch slovech mnou projede vztek a spálí poslední zbytky otupělosti, která mě brzdila. „Na co si to hraješ? Na nějaký samozvaný katmerský neuvítací výbor?“

„Neuvítací výbor?“ Jeho tón je stejně nesnesitelný jako výraz ve tváři. „Věř mi, že tohle je to nejlepší uvítání, jakého se ti tady dostane.“

„Tohle, jo?“ zvednu obočí a rozpřáhnou ruce. „Srdečně vítěj na Aljašce?“

„Spíš srdečně vítěj v pekle. A teď odsud sakra zmiz.“

Poslední věta zní jako zavrčení a já mám najednou srdce až v krku.

Ale taky to vystřelí můj vztek až někam do stratosféry. „Můžeš mi říct, proč se chováš jako idiot? Dělá ti to dobře?“ vyjedu na něj. „Nebo je to tvůj běžný přístup a takhle okouzlující jsi vždycky?“

Vychrlím to naprosto bezmyšlenkovitě, protože jsem vzteky bez sebe. Ale svých slov rozhodně nelituju. Jak bych taky mohla, když mu po tváři přelétne šok, který konečně vymaže otravný úšklebek.

Aspoň na chvílku. Pak mi to vpálí zpátky. „No, jestli neumíš nic lepšího, tak ti dávám nanejvýš hodinu.“

Vím, že bych se neměla ptát, ale zase se tváří tak povýšeně, že neodolám. „A pak se stane co?“

„Něco tě kousne.“ Ačkoli to nevysloví, *rozhodně* je jasné, co tím myslí. To mě rozzuří ještě víc.

„Vážně? Tímhle mě chceš vyděsit?“ Obrátím oči v sloup. „No tak mě kousni, ty chytráku.“

„To radši ne.“ Přejede mě pohledem od hlavy až k patě. „Z tebe by nebyl ani předkrm.“

Pak přikročí blíž a skloní se, aby mi mohl pošeptat do ucha: „I když na takovou rychlou svačinku by to možná stačilo.“ Zacvaká zuby tak rychle a hlasitě, až nadskočím a zároveň se celá rozklepu.

Což mě strašně štve... ale fakt strašně.

Rozhlédnu se, jestli někdo tenhle výstup sleduje. Sice na mě po příchodu všichni nepokrytě civěli, ale teď se zdá, že se každý zase zabral do své činnosti. Jeden vytáhlý kluk s hustými zrzavými vlasy se dokonce dívá během přecházení místnosti na opačnou stranu tak usilovně, že málem vrazí do druhého.

Tím je řečeno vše, co o tomhle klukovi potřebuju vědět.

Hodlám znovu získat kontrolu nad situací – a nad sebou –, a tak o velký krok ucouvnu. Pak se snažím nevšímát si toho, jak divoce mi buší srdce a žaludek stejně zběsile metá salta, a zeptám se: „Co je to s tebou?“ Myslím to vážně. Má chování řeznického psa.

„Hm, kde začít? Máš volné století nebo tři?“ Úšklebek je zpátky – očividně si myslí, jak není vtípný – a mně na okamžik, ale jen na okamžik bleskne hlavou, jak by mi udělalo dobře, kdybych mu dala pěstí přímo do toho jeho sarkastického úsměvu.

„Víš co? Fakt nemusíš být takový –“

„Neříkej mi, jaký musím nebo nemusím být. A už vůbec ne když nemáš ani páru, do čeho jsi vlastně vlezla.“

„Ach ne!“ Předvedu vyděšenou grimasu. „Teď je ta chvíle, kdy mi začneš vykládat o velkých zlých příšerách, které na mě číhají ve velké a zlé aljašské divočině?“

„Ne, tohle je ta chvíle, kdy ti ty velké zlé příšery ukážu, přímo tady na hradě.“
Přikročí blíž a zruší i tu malou vzdálenost, kterou jsem mezi námi vytvořila.

Srdce se mi znovu divoce rozbuší, zmítá se jako pták zavřený do klece, z níž zoufale touží uprchnout.

Štve mě to.

Štve mě, že zase získal převahu, a taky mě štve, že ta těsná blízkost ve mně vyvolává směsici pocitů, které bych neměla mít, když jde o kluka, co se chová jako totální hulvát. A ještě víc mě namíchne, když z jeho pohledu pochopím, že přesně ví, co cítím.

Ponižuje mě, že na něj reaguju tak silně, když on mnou podle všeho akorát pohrdá, takže znovu rozechvěle ustoupím. Radši přidám ještě jeden krok dozadu. A další.

Bohužel následuje mého příkladu a za každý můj krok vzad udělá jeden vpřed, až mě zatlačí k šachovému stolku a já cítím, jak se mi jeho hrana zezadu zarývá do stehen. Zůstane přede mnou stát, a protože už nemám kam couvat, natlačí se tělem blíž, a ještě *blíž*, a skloní se, až ve tváři cítím jeho teplý dech a zašimrá mě pramínek jemných černých vlasů.

„Co to –?“ Zalapám po dechu, ale zadrhne se mi v krku. „Co to děláš?“
vyhrknu, když se natáhne někam za mě.

Nejdřív neodpoví. Ale když se narovná, má v ruce jednoho z draků. Zvedne figurku, abych ji viděla, provokativně nakrčí obočí a odpoví: „To tys chtěla vidět ty příšery.“

Tenhle drak je nelítostný, oči má zuřivě přivřené, drápy vytasené a tlamu otevřenou, aby bylo vidět jeho ostré rozeklané tesáky. Ale je to prostě jen šachová figurka. „Nebojím se osmicientimetrového draka.“

„Jo, ale měla bys.“

„Možná, ale *nebojím*,“ odpovím přiškrceněji, než bych chtěla, protože i když o krok ustoupil, pořád stojí moc blízko. Tak blízko, že cítím teplo vyzařující z jeho těla. Tak blízko, že kdybych se zhluboka nadechla, dotknu se ho hrudníkem.

To pomýšlení mi zase pobídne žaludek k akrobacii. Sice už nemůžu ani o centimetr couvnout, ale zvládnou se trochu *zaklonit*. A on ze mě přitom ani na okamžik nespouští svůj neproniknutelný pohled.

Nastalé ticho trvá jednu... deset... dvacet pět vteřin, a pak se konečně zeptá: „Když se nebojíš ničeho, co v noci číhá ve tmě, tak *čeho* se bojíš?“

Hlavou mi problesknou děsivé vzpomínky na rozmačkané auto rodičů a na jejich pokroucená těla. Jako jejich jediná příbuzná v San Diegu – a vlastně vůbec, když nepočítám Finna a Macy – jsem samozřejmě musela jít do márnice. Byla jsem to já, kdo je musel identifikovat. Kdo je musel vidět tak rozmlácené, zkrvavené a polámané, než si je převzal pohřební ústav a dal je zase dohromady.

Znovu se ve mně vzedme ta známá bolest, ale udělám to, co praktikuju už několik týdnů. Odrazím ji. Předstírám, že neexistuje. „Moc toho není,“ odpovím tak lhostejně, jak to jen jde. „Když ztratíš všechno, na čem ti záleží, nemáš se už čeho bát.“

Po mých slovech ztuhne a celé tělo se mu napne, jako by se mělo roztržít. I oči se změň, ten divoký pohled je jediným mrknutím pryč a zůstane jen klid.

Klid a muka tak hluboká, že je málem za tou řadou pečlivě vystavených ochranných zdí nepostřehnu.

Ale já o nich *vím*. Navíc *cítím*, jak odpovídá na mou vlastní bolest. Je to hrozný a úžasný pocit zároveň. Tak silný, že ho sotva vydržím. Budí strach, který nezvládnou potlačit.

Tak se o to ani nesnažím. A on také ne.

Místo toho tam stojíme jako zkamenělé sochy. Zničení. A spojuje nás cosi, co vnitřně cítím, ale nedokážu pochopit, protože prožité hrůzy jsou úplně jiného druhu.

Nevím, jak dlouho takhle zíráme jeden druhému do očí. Uznáváme bolest toho druhého, protože se nemůžeme smířit s tou vlastní.

Dost dlouho na to, aby ze mě nepřátelství vyprchalo.

Dost dlouho na to, abych si všimla stříbrných míst v půlnoční tmě jeho očí – vzdálených hvězd zářících v temnotě, které se nepokouší skrýt.

Víc než dost dlouho na to, abych dostala své běsnící srdce pod kontrolu. Aspoň do té doby, než natáhne ruku a jemně vezme do prstů pramen mých vlasů.

Stačí to k tomu, abych zase zapomněla dýchat.

Když ho natáhne, zalije mě horko. Poprvé od chvíle, co jsem v Healy otevřela dveře Philipova letadla, je mi skutečně teplo. Nechápu to a nevím si s tím pocitem rady.

Ještě před pěti minutami se ke mně choval jako naprostý hulvát. A teď... teď nevím nic. Jen to, že potřebuju prostor. A spát. A možnost si na pár minut vydechnout.

S tím vědomím zvednu ruce a pokusím se ho odstrčit, abych získala trochu místa. Ale je to jako tlačit do žulové zdi. Nepohne se.

Aspoň dokud nezašeptám: „Prosím.“

Čeká vteřinu, možná dvě nebo tři – až jsem celá zmatená a ruce se mi třesou –, pak konečně o krok ustoupí a pustí mě.

Při tom si prohrábne vlasy. Dlouhou ofinu si rozhrne tak akorát, abych spatřila zubatou jizvu táhnoucí se od středu levého obočí k levému koutku úst. Je tenká a bílá, na jeho bledé kůži sotva patrná, ale přesto tam je – zvlášť když se podíváte na nebezpečné věčko, které mu vytváří na konci tmavého obočí.

Měla by ho trochu zošklivit a ovlivnit jeho vzhled – jakkoli –, nějak vyvážit ten neuvěřitelně silný dojem, jaký ve mně vyvolává jeho tvář. Ale ta jizva prostě jen zdůrazňuje nebezpečí a mění ho z hezkého kluka s andělským pohledem v někoho mnohonásobně působivějšího. Budí dojem padlého anděla s aurou darebáka... a vyvolává představu milionu příběhů, které ten dojem podpoří.

V kombinaci s bolestí, kterou jsem v něm právě cítila, je tak nějak víc... lidský. Najednou je mi bližší, i navzdory té temnotě, která se z něj ve vlnách valí. Taková jizva může pocházet jen z nějakého nepředstavitelného zranění. Stovky stehů, opakované operace, měsíce – možná i roky – hojení. Nesnesu pomyslení, že takhle trpěl, nepřála bych to nikomu, natož klukovi, který mě frustruje, děsí a vzrušuje zároveň.

Ví, že jsem si jí všimla – poznám to podle toho, jak přimhouří oči. Jak mu ztuhnou ramena a ruce se zatnou v pěst. Jak skloní hlavu, aby mu vlasy zase spadly do tváře.

Štve mě, že podle něj musí skrývat něco, co by měl hrdě nosit jako vyznamenání. Chce to hodně síly přežít něco takového a dostat se z toho. Měl by na tu sílu být hrdý. Ne se stydět za stopu, kterou takové zranění zanechalo.

Bezmyšlenkovitě natáhnu ruku a zlehka mu položím dlaň na zjizvenou tvář. Tmavé oči mu zaplanou a čekám, že mě odstrčí. Ale nakonec se to nestane. Stojí a nechá mě, abych mu po tváři – po té jizvě – několikrát přejela palcem.

„Je mi to líto,“ zašeptám, když se mi konečně podaří spolknout soucitný knedlík v krku. „Muselo to strašně bolet.“

Neodpoví. Místo toho zavře oči, nechá tvář v mé dlani a dlouze, přerývané se nadechne.

Pak se odtáhne a ustoupí dostatečně daleko, aby mezi námi snad poprvé vznikl dostatek místa. Najednou mi to naše krátké setkání připadá neskutečně dlouhé.

„Nerozumím ti,“ řekne zničehonic hlasem, který na mě působí jako černá magie. Tak tiše, že musím napnout uši, abych ho slyšela.

„Jsou věci mezi nebesy a peklem, o nichž se filozofům ani nesní,“ odpovím a záměrně použiju jeho dřívější pozměněnou verzi citátu.

Zavrtí hlavou, jako by se chtěl vzpamatovat. Zhluboka se nadechne a pomalu vydechne. „Jestli neodejdeš –“

„*Nemůžu* odejít,“ přeruším ho. „Nemám kam jinam jít. Moji rodiče –“

„Jsou mrtví. Já vím.“ Ponuře se usměje. „Fajn. Jestli teda nehodláš odejít, tak mě musíš dobře poslouchat.“

„Co tím –?“

„Neupozorňuj na sebe, nevyčnívej. Na nikoho a na nic se nedívej moc zblízka.“ Znovu se nakloní a jeho hlas se změní v tiché zamumlání: „A vždycy, *vždycky* si hlídej záda.“

4

Nablýskané brnění patří minulosti

„Grace!“ zaduní z chodby hlas strýce Finna a já se instinktivně otočím. „Usměju se a zlehka na něj zamávám, i když potom, co jsem vyslechla něco hodně podobného varování, pořád stojím jako solný sloup.

Trhnu sebou zpátky a chci se pana Vysokého Temného a Nevrlého zeptat, čeho přesně se mám bát a před čím mě vlastně varoval – ale je pryč.

Začnu ho hledat, ale než ho stihnu zahlédnout, objeví se přede mnou strýc Finn, sevře mě do medvědího objetí a zvedne kousek nad zem. Chytím ho a nadechnu se jeho uklidňující vůně – voní tak trochu lesem, stejně jako táta.

„Moc a moc se omlouvám, že jsem tě nemohl vyzvednout na letišti. Pár studentů si přivodilo úraz a musel jsem to řešit.“

„Neomlouvej se. Něco vážného?“

„Není to tak zlé.“ Zavrtí hlavou. „Pár blbečků jen dělalo vylomeniny. Vždyť víš, jací jsou kluci.“

Chci říct, že to právě vůbec nevím – čerstvým důkazem je setkání s jedním takovým před malou chvilkou –, ale nějaký vnitřní instinkt, kterému nerozumím, mi napovídá, abych se o tom tmavovlasém klukovi raději nezmiňovala. Tak o něm pomlčím a místo toho s úsměvem souhlasně přikývnu.

„Ale už dost o ředitelských povinnostech,“ prohlásí a znovu mě krátce obejmě. Pak se zakloní a pozorně si mě prohlédne. „Jakou jsi měla cestu? A co je důležitější, jak jsi na tom?“

„Cesta byla dlouhá,“ odpovím. „Ale jinak fajn. Jsem v pořádku.“ A jsme u fráze dne.

„Jsem si celkem jistý, že *v pořádku* je trochu nadnesený výraz.“ Vzdychnu. „Dovedu si představit, jak to pro tebe muselo být těch pár posledních týdnů těžké. Škoda, že jsem s tebou nemohl po pohřbu zůstat déle.“

„To nevádí. Realitka, kterou jsi oslovil, se skoro o všechno postarala. A Heather a její máma mi pomohly se zbytkem. Vážně.“

Je vidět, že má ještě něco na srdci, ale zároveň nechce mluvit o vážných věcech tady na chodbě. Takže nakonec jen přikývne a pokračuje: „Dobrá. Teď tě nechám, aby ses ubytovala s Macy. Ale přijď za mnou zítra ráno a probere-me tvůj rozvrh. Taky tě představím naší poradkyni, doktorce Wainwrightové. Myslím, že se ti bude líbit.“

Fajn. Doktorka Wainwrightová. Školní poradkyně, která je zároveň terapeutkou, jak říkala Heatherina máma. A ne ledajakou. Je to zjevně *moje* terapeutka, protože si Heatherina máma a strýc mysleli, že nějakou potřebuju. Bránila bych se, ale vzhledem k tomu, že jsem celý měsíc měla co dělat, abych nezačala brečet už během ranní sprchy, možná mají pravdu.

„Ano, jistě.“

„Máš hlad? Nechám ti poslat večeři do pokoje, protože jsi ji zmeškala. A musíme si spolu o něčem důležitém promluvit.“ Přimhouří oči a prohlédne si mě od hlavy až k patě. „I když... jak snášíš tu nadmořskou výšku?“

„Docela jo. Není to skvělé, ale jde to.“

Ještě jednou si mě důkladně změří, pak si soucitně odkašle a obrátí se k Macy. „Postarej se, aby si vzala Advil, až budete v pokoji. A hlavně ať pije hodně vody. Pošlu nahoru trochu polévky a zázvorovou limonádu. Dnes si dej k jídlu jen něco lehkého, uvidíme, jak ti bude ráno.“

Něco lehkého mi vyhovuje, protože při pouhém pomyslení, že bych se teď najedla, se mi obrací žaludek. „Jo, jasně.“

„Jsem rád, že tu jsi, Grace. A slibuju, že všechno bude snazší.“

Přikývnu. Co taky jiného? Nelíbí se mi, že tu jsem – momentálně si na Aljašce připadám jako na Měsíci –, ale jsem pro, aby bylo všechno jednodušší. Chci prostě zažít jeden den, kdy mi nebude ze všeho nanic.

Doufala jsem, že tím dnem bude zítřek. Jenže od chvíle, co jsem mluvila s tím Vysokým Temným a Nevrlým, musím myslet jen na to, jak se tvářil, když mi radil, ať z Katmerské akademie odejdu. A jak byl naštvaný, když jsem odmítla. Takže... zítřek to asi nebude.

Usoudím, že jsme si se strýcem prozatím ujasnili, co je potřeba, a sáhnu po držadle jednoho ze svých kufrů. Ale zarazí mě: „S kufry se nevláčejte. Zavolám nějakého kluka a –“ Nedopoví a zahaleká přes chodbu: „Hej, Flinte! Pojď mi s něčím pomoci, ano?“

Macy zaúpí, jako by na ni sáhla smrt. Její otec vyrazí chodbou, jak chce dotyčného dohonit.

„Pojď, ať jsme odsud pryč, než se ti dva vrátí.“ Macy popadne zbylé dva kufry a doslova pádí ke schodům.

„Co máš proti Flintovi?“ zeptám se, táhnu kufr a snažím se s ní držet krok.

„Nic! Je skvělý. Úžasný. A taky krasavec. Nemusí nás vidět takhle.“

Chápu, že mě Flint takhle vidět nemusí, protože vypadám napůl jako mrtvola. Ale ona? „Vypadáš dobře!“

„Ne, nevypadám. Pospěš. Ať odsud –“

„Hej, Mace! Nech ty kufry. Já vám je odnesu,“ zaburácí za námi hluboký hlas a já se otočím. Běží ke mně kluk v roztrhaných džínách a bílém tričku. Je vysoký – skoro jako VTN – a taky tak svalnatý. Tím však podobnost končí, protože na rozdíl od chladného VTN působí tenhle kluk uvolněně a přátelsky.

Ve světle jantarových očí jako by mu hořely ohníčky.

Pleť má oříškově hnědou.

Černé afro mu moc sluší.

A možná nejzajímavější je, že mu v očích sedí úsměv, který se liší od odtažitosti toho druhého kluka jako hvězdy za okny od nekonečné modři půlnoční oblohy.

„My to zvládneme,“ namítne Macy, ale to už bere schody po třech.

Nejdřív dostihne mě a jemně mi vypáčí prsty z držadla kufru, které tak křečovitě svírám. „Nazdárek, nová holko. Jak se máš?“

„Díky, fajn, jen...“

„Není jí dobře, Flinte,“ zavolá strýc zezdola. „Ta nadmořská výška je pro ni nezvyk.“

„Aha.“ Flint se zatváří účastně. „To je otrava.“

„Tak trochu jo.“

„Tak víš co, nová holko? Vezmu tě na záda a vynesu tě.“

Jen z pouhé představy se mi obrátí žaludek. „Ech, cože? N-ne, to je dobré.“ Trochu ucouvnu. „Já to zvládnou –“

„No tak.“ Poklesne v kolenou, abych se mohla snáz chytit jeho širokých ramen. „Ještě jsou to tři patra.“

Sice *jsou* to tři patra, ale raději padnu vysílením, než bych vylezla na záda úplně cizímu klukovi. „Pro tebe budou ještě delší, když mě poneseš.“

„Ále. Jsi tak mřňavá, že to ani neucítím. Tak co, vylezeš si nahoru, nebo tě mám popadnout a přehodit si tě přes rameno?“

„To bys neudělal,“ bráním se.

„Chceš to vidět?“ zazubí se tak provokativně, až se musím zasmát. To ale neznamená, že ho poslechnu. Ani za nic nedovolím, aby mě jeden z nejhezčích kluků ze školy vynesl nahoru po schodech – ať už na zádech, nebo přehozenou přes rameno. Za nic na světě. Kašlu na výškovou nemoc.

„Díky za nabídku. Fakt.“ Usměju se, jak nejlíp v té chvíli můžu. „Ale myslím, že ty schody dokážu vyjít, když půjdu pomalu. Vážně to zvládnou.“

Flint zavrtí hlavou. „Jsi tvrdohlavá jako mezek, co?“ Ale už mě našťestí nepřemlouvá. Místo toho se zeptá: „Můžu ti aspoň pomoci jinak? Nerad bych viděl, jak hned první den sletíš ze schodů o patro níž.“

„Jak jinak?“ Podezřavě přimhouřím oči.

„Takhle.“ Vezme mě rukou kolem pasu.

Z toho nečekaného doteku ztuhnou. „Co to –?“

„Teď se o mě můžeš aspoň opřít, kdyby tě výstup zmohl. Platí?“

Už chci odseknout, že v *žádném případě neplatí*, ale jantarové oči mu zazáří – čeká totiž přesně tuhle odpověď –, a tak si to rozmyslím. Jednak kvůli tomu pohledu, jednak proto, že se strýc Finn a Macy tváří, že na tom vůbec nic není.

„Tak jo. Platí,“ souhlasím a všechno se se mnou začíná točit. „Mimochoodem, jmenuju se Grace.“

„Jo, já vím. Říďa nám říkal, že přijedeš.“ Vykročí po schodech a pravou rukou mě podpírá kolem pasu. „A já jsem Flint.“

Ještě se na okamžik zastaví a natáhne se po kufrech.

„Nech je být,“ ozve se Macy hlasem o tři oktávy vyšším než normálně. „Já je vezmu.“

„O tom nepochybuj, Mace.“ Spiklenecky na ni mrkne. „Ale stejně tak dobře můžeš využít mých služeb, když se nabízím.“ Volnou rukou popadne dva kufry a vyrazíme.

Díkybohu začneme stoupat pomalu, protože už po několika schodech bojím s dechem. Zanedlouho ovšem zrychlíme – ne proto, že bych si zvykla na nadmořskou výšku, ale proto, že mě Flint podpírá tak, že mě spíš nese. A to pouze jednou rukou, kterou mě drží kolem pasu.

Vím, že má sílu – vyrýsované svaly pod tričkem určitě neslouží jen pro parádu –, ale nemůžu uvěřit, že je *tak* silný. Vždyť nese do schodů dva těžké kufry a ještě mě, a není ani trochu zadýchaný.

Nakonec předběhneme i Macy, která s hekáním a funěním vleče poslední kufr, a konečně jsme nahoře.

„Už mě můžeš postavit,“ požádám a pokusím se mu vykroutit. „Protože jsi mě stejně nakonec nesl, a ne vedl.“

„Jen se snažím pomoci,“ odpoví a zakmitá obočím tak, že se musím zasmět, i když jsem v rozpacích.

Postaví mě na zem a čekám, že mě pustí, když mám zase pevnou půdu pod nohama. Ale pořád mě drží kolem pasu a vede po odpočívadle.

„Můžeš mě pustit,“ zopakuju. „Jsem v pohodě.“ Ale kolena se mi při těch slovech podlamují a cítím další vlnu závratě.

Snažím se to skrýt, jenže neúspěšně, protože Flintův pohled se během okamžiku změní. Už se netváří pobaveně, ale starostlivě. Zavrtí hlavou: „Jo, to určitě. Abys omdlela a přepadla přes zábradlí, že jo. Ne. Ředitel Foster mě pověřil, abych tě v pořádku odvedl do pokoje, takže to udělám.“

Chci se s ním dohadovat, ale vážně si připadám jako mátoha a v duchu uznám, že bude rozumnější přijmout pomoc. Tak jen přikývnu a Flint se otočí a zavolá na mou sestřenicí: „Jak jsi na tom, Mace?“

„Skvěle,“ zasípe, zatímco sotva vleče kufr po odpočívadle.

„Já ti říkal, že ho vezmu,“ připomene jí Flint.

„Nejde o tu váhu,“ odsekne. „Ale o to, jak rychle jsem musela jít!“

„Mám delší nohy.“ Rozhlédne se. „Tak kterou chodbou mám pokračovat?“

„Bydlíme v severním křídle.“ Macy ukáže doleva. „Pojďte za mnou.“

I když je celá udýchaná, dá se málem do běhu a my s Flintem jsme jí v patách. Teď jsem Flintovi opravdu vděčná za to, že mě pořád podpírá. Vždycky jsem si myslela, že mám celkem kondici, ale na Aljašce očividně platí úplně jiná měřítka, pokud jde o to, kdo je fit a kdo ne.

Na odpočívadle se nacházejí čtvery dvoukřídle dveře – všechny z masivního vyřezávaného dřeva – a Macy se zastaví u těch, které jsou označené štítkem „Sever“. Než stihne vzít za kliku, dveře se rozletí tak prudce, že taktak uskočí, aby nedostala ránu.

„Hej, který –“ Nedopoví to, protože ze dveří vyjde čtveřice kluků a nevěnuje jí sebemenší pozornost. Jako by tam ani nebyla. Všichni se mračí a jsou moc hezcí, ale já mám oči jen pro jednoho.

Toho zezdola.

Ale nestojím mu ani za pohled. Místo toho kolem mě projde – nehne ani brvou, oči jako dva kusy ledu –, jako bych pro něj byla vzduch.

Jako by mě ani neviděl, i když se kolem mě musí protáhnout, aby mohl pokračovat dál.

Jako by se mnou před chvílí asi patnáct minut nemluvil.

Až na to... že když mě mívá, lehce o mě zavadí ramenem. I po tom všem, co jsme si řekli, mnou projede horko. Logika mi říká, že šlo o náhodný dotek, ale stejně se nemůžu zbavit dojmu, že to udělal schválně. Nedokážu se ubránit tomu, abych se neotočila a nepodívala se na jeho mizející záda.

Protože jsem naštvaná, ujišťuju sama sebe. Protože mu chci vynadat za to, že si tak klidně zmizel.

Macy taky mlčí, ani na jednoho nezareaguje. Stejně tak Flint. Místo toho čekají, až ta čtveřice přejde, abychom mohli pokračovat v cestě, jako by se vůbec nic nestalo. Jako by nás právě nehorázně nepřehlédli.

Flint mě teplou paží obejmje pevněji kolem pasu a já se podívím, proč ve mně ten chladný kluk vyvolává takový žár, a tenhle, který mi doslova propůjčuje tělesné teplo, mě nechává chladnou. Zdá se, že chaos, který teď vládne v mém životě, konečně zasáhl i mozek...

Chci se zeptat, kdo jsou ti čtyři – a kdo je *on*, abych konečně věděla, jak se ten kluk s tím úžasným tělem a ještě úžasnějším obličejem jmenuje –, ale nejspíš k tomu není vhodná chvíle. A tak mlčím a snažím se soustředit na své okolí, místo abych se horlivě zajímala o kluka, který se mi vlastně nelíbí.

Severní chodbu po obou stranách lemují bytelné dřevěné dveře, na většině z nichž visí nějaká ozdoba. Zahlédnu třeba sušené růže uspořádané do tvaru písmene *X*, na dalších dokonale vyvedenou větrnou zvonkohru a třetí jsou skoro celé polepené nálepkami s obrázky netopýřů. Nevím, jestli obyvatel pokoje sní o tom, že se stane chiropterologem a bude se zabývat studiem netopýřů, nebo je prostě jen fanouškem Batmana.

Všechny ty dekorace mě absurdním způsobem fascinují – hlavně ta větrná zvonkohra, protože si nedovedu představit, že tady fouká tolik, aby se mohla rozeznít – a vůbec mě nepřekvapí, když se Macy zastaví před nejnápaditěji ozdobenými dveřmi. Kolem zárubní se vine girlanda z čerstvých květů a dřevo je zakryté závěsem z průsvitných korálek, jejichž vybroušené plošky hrají duhovými barvami. Jsou hustě navlečené na šňůrách, které visí až na zem.

„A jsme tu,“ prohlásí Macy a celá se rozzáří. Než stihnu překročit práh, projde kolem další krásný kluk oblečený v černém. A přestože nám nevěnuje o nic víc pozornosti než ta předchozí čtveřice, stejně mě zamrazí v zátylku. Protože najednou mám silný pocit, že mě tu všichni sledují, i když jsem si celkem jistá, že si to jenom namlouvám.

Co má společného zářivě růžová a Harry Styles

„Která postel je její?“ zeptá se Flint a pomůže mi přes práh. „Ta napravo,“ odpoví Macy. Znovu promluví vesele, ale pro jistotu se ohlédnu, že je fakt v pohodě.

Vypadá tak, ale těká pohledem z Flinta na pokoj a zase zpátky. Udělám na ni nechápavý obličej, ale lehce zavrtí hlavou na znamení *NIC neříkej*, tak to nechám být.

Místo toho se rozhlédnu po pokoji, kde budu několik příštích měsíců bydlet. Stačí pár vteřin a je mi jasné, že sestřenice si naše společné bydlení celou dobu plánovala. I když se předtím tvářila, že jí nebude vadit, když budu mít svůj pokoj.

Všechny svoje věci má totiž úhledně uspořádané v jedné půlce pokoje, vymalované duhovými barvami. A pak je tu druhá postel, jejíž povlečení je – samozřejmě – zářivě růžové a přes něj leží sytě růžová prošívaná deka se vzorem bílých květů ibišku.

„Vím, že ráda surfuješ,“ poznamená, zatímco si prohlížím oslnivě růžový přehoz. „Myslela jsem, že by se ti mohlo líbit něco, co ti bude připomínat domov...“

Tenhle odstín růžové mi připomíná spíš surfařku Barbie, jenže to jí samozřejmě nemůžu říct. Ne když vidím, jak se snažila, abych se tu cítila příjemně. Oceňuju, že jí to vůbec stálo za to. „Díky. Je fakt moc hezký.“

„Rozhodně je to veselý,“ přidá se Flint a dovede mě k posteli. Přitom udělá nenápadnou grimasu, díky které je mi ještě o něco sympatičtější. Je z ní totiž jasné, že si uvědomuje, jak to Macy s výzdobou přepískla, ale přesto je natolik milý, aby neřekl nic, co by ji mohlo ranit. Jestli mám štěstí, možná jsem právě získala dalšího kamaráda.

Postaví mi kufrы k nohám postele a ustoupí. Když dosednu na matraci, hlava se mi ještě trochu točí.

„Holky, potřebujete ještě s něčím píchnout, než vypadnu?“ zeptá se, jakmile se konečně vydechneme.

„Já ne,“ odpovím. „Díky za pomoc.“

„Rádo se stalo, nová holko.“ Obdaří mě oslnivě zářivým úsměvem o síle deset tisíc kilowattů. „Kdykoli.“

Vsadím se, že Macy je z toho úsměvu úplně hotová, ale mlčí. Přejde ke dveřím a s mírným úsměvem čeká, až Flint odejde. Ten na mě cestou ven lehce mávne a s Macy se rozloučí přátelským tůknutím pěstí. V okamžiku, kdy za ním Macy zamkne, vyhrknu: „Ty jsi do Flinta zabouchnutá.“

„Nejsem!“ vykřikne a zděšeně se podívá na dveře, jako by nás mohl přes to tlusté dřevo slyšet.

„Že ne? Tak co to mělo všechno znamenat?“

„Co myslíš?“ Její hlas je zase o tři oktávy vyšší.

„Však ty víš.“ Žmoulám si ruce, přehnaně mrkám a napodobím zvuky, které vydávala od chvíle, kdy její otec zaúkoloval Flinta, aby nám šel pomoci.

„To jsem nedělala.“

„Právě že dělala,“ řeknu. „Ale já to nechápu. Jestli se ti líbí, tak proč si s ním nepromluvíš? Vždyť to byla ideální příležitost.“

„Ale já do něj *opravdu* nejsem zabouchnutá. Vážně ne!“ brání se umíněně, a když se na ni významně podívám, zasměje se. „Jasně, je hezký a milý a super chytrý, ale mám kluka, na kterém mi doopravdy záleží. Jde prostě o to, že Flint je takový... *Flint*. Víš? A byl u nás *v pokoji, u tvé postele*.“ Vzdychne. „To mi hlava nebere.“

„Jdou na tebe mdloby?“ škádlím ji.

„To je jedno.“ Protočí oči. „Nejsem do něj zabouchnutá. Je to spíš jako...“

„Jako aura, která obestírá toho nejobletovanějšího kluka ve škole?“

„Jo, to je ono! Přesně. Akorát že Flint není na žebříčku až takhle vysoko. Nejvyšší příčky zaujímá Jaxon a jeho parta.“

„Jaxon?“ zopakuju a snažím se o nevzrušený tón, ale v hlavě mi zablikají všechny výstražné kontrolky. Nějak vím, že Macy mluví *o něm*, i když si nedovedu vysvětlit, proč jsem si tím jistá. „Jaký Jaxon?“

„Jaxon Vega.“ Předstírá mdloby. „*Absolutně* nevím, jak ti ho mám popsat, jediné... Ale počkej! Vždyť jsi ho viděla!“

„Jo?“ prohodím co nejlhostejněji, zatímco se snažím ignorovat žaludek, který právě předvádí ty nejrkrkolomnější přemety.

„Jo, cestou do pokoje. Byl to jeden z těch kluků, co mě málem přizabali dveřma. Ten úplně nejhezčí, šel hned vpředu.“

Dělám hloupou, i když mi srdce buší jako splašené. „Myslíš ty kluky, co nás naprosto ignorovali?“

„Jo.“ Zasměje se. „Ale neber si to osobně. Jaxon je prostě takový. Trpí... jak to říct... úzkostmi.“

To je nejspíš mírně řečeno, když vezmu v potaz rozhovor, který jsme spolu před chvilkou vedli. Ale nechci o tom Macy zatím vyprávět, když ještě sama nevím, co si o tom myslet.

Tak udělám to jediné, co v tu chvíli můžu. Změním téma. „Díky, že jsi to pro mě tady tak krásně připravila. Fakt jsi mi udělala radost.“

„Ale to nestojí za řeč,“ mávne rukou. „Nebyl to žádný problém.“

„Jsem si celkem jistá, že *byl* a velký. Neznám moc firem, které by doručovaly zboží skoro dvě hodiny cesty od Healy na Aljašce.“

Trochu zrudne a odvrátí pohled, jako bych neměla vědět, kolik námahy vynaložila, abych se tu cítila jako doma. Ale pak pokrčí rameny a řekne: „No jo. Jenže táta zná všechny, které sem zajíždějí. Vážně to nebyl problém.“

„I tak jsi moje nejoblíbenější sestřenice.“

Zakoulí očima. „Vždyť žádnou jinou nemá.“

„To neznamená, že tě nemůžu mít nejradši.“

„Táta to taky říká.“

„Že jsi jeho nejoblíbenější sestřenice?“ škádlím ji.

„Vždyť víš, jak to myslím.“ Podrážděně vzdychne. „Jsi pako, ale to víš, že?“

„Jasně. O tom nepochybuj.“

Zasměje se a přejde k malé ledničce vedle psacího stolu. Vyndá z ní velkou láhev vody a hodí mi ji. „Tohle vypij. Pak ti ukážu zbytek.“

„Zbytek?“

„Jo. To ještě není všechno.“ Přejde k jedné skříni a otevře ji. „Říkala jsem si, že asi nebudeš mít šatník na Aljašku, tak jsem ti ho trochu doplnila.“

„Trochu? To je hodně slabé slovo, nemyslíš?“

Na ramíčkách visí řada černých sukní a kalhot, bílé a černé halenky, a zahlédnu taky úhledně složená černá a fialová trička, dvě černá saka a dvě červeno-černé kostkované šály. Taky několik mikin s podšívkou, pár tlustých svetrů, teplou prošívanou bundu a dvoje další oteplovačky. Naštěstí jen pár z těch kousků svítí jasně růžovou barvou. Na dně skříně se povaluje několik párů nových bot, sněhule a taky velká krabice, v níž jsou podle všeho učebnice a školní potřeby.

„Ponožky, termoprádlo, flanelové košile a kalhoty máš v šuplíkách prádelníku. Myslím, že stěhování je samo o sobě dost těžké. Tak jsem nechtěla, aby sis musela dělat ještě další starosti.“

Pohled na všechny ty věci mě naprosto odzbrojí a do očí mi vhrknou slzy. Odvrátím se a rychle mrkám, abych je zahнала. A ze všech sil se snažím skrýt svoje katastrofické duševní rozpoložení.

Očividně se mi to nedaří, protože Macy polekaně vyjekne a jedním skokem je u mě. Sevře mě v náruči vonící kokosem, což je tady uprostřed Aljašky dost nezvyklé, ale zároveň je to zvláštním způsobem uklidňující.

„Je to hrozné, Grace. Celá ta věc je prostě nanic a přála bych si, abych to mohla změnit. Abych mohla mávnout kouzelnou hůlkou a vrátit všechno tak, jak to bylo dřív.“

Přikývnu, protože knedlík v krku mi brání promluvit. A protože k tomu stejně nemám co říct. Kromě toho, že bych si to taky přála.

Přála bych si, aby moje poslední slova rodičům nepadla v hádce, která byla z dnešního pohledu úplně pitomá.

Přála bych si, aby táta o dvě hodiny později neztratil kontrolu nad řízením a nesletěl s mámou z útesu tyčícího se desítky metrů nad mořskou hladinou.

A nejvíc ze všeho bych si přála znovu cítit mámin parfém a slyšet tátův hluboký hlas, aspoň ještě jednou jedinkrát!

Vydržím Macyino objetí, jak nejdéle dokážu – což je asi tak pět vteřin –, a pak se odtráhnou. Nikdy jsem neměla moc ráda, když se mě někdo dotýkal, a od smrti rodičů moje nechuť k fyzickému kontaktu ještě vzrostla.

„Díky za –,“ ukáží na postel a skříň, „všechno.“

„To nic není. Chci, abys věděla, že kdyby sis někdy potřebovala popovídat nebo cokoli, tak jsem tady. Víím, že to není stejné, protože moje máma od nás odešla, nezemřela.“ Nasucho polkne, zhluboka se nadechne a dodá: „Ale znám ten pocit, když se člověk cítí opuštěný. A umím dobře poslouchat.“

Je to poprvé, co skutečně použije slovo „zemřít“. Poprvé, kdy nahlas pojmenovala, co se rodičům doopravdy stalo. Díky tomu je pro mě mnohem snazší poděkovat a myslet to vážně, i když ani Jaxon se tomu slovu nevyhýbal. Přestože se celou dobu choval jako pitomec, smrt rodičů nazval pravým jménem. A nezacházel se mnou jako s porcelánovou panenkou, která by se pod tíhou toho drtivého slova mohla rozbít na kusy.

Možná právě proto ho nedokážu vyhnat z hlavy, i když si to vzhledem ke svému hulvátskému chování zaslouží.

Macy přikývne a dívá se na mě tak ustaraně, až je mi z toho ještě hůř.

„Měla bych si vybalit.“ Znechuceně se podívám na své tři kufry. Mám pocit, jako bych je teprve před minutou sbalila. A to poslední, na co mám teď náladu, je vybalování. Moje nová zářivě růžová postel mě k sobě totiž začíná vábit jako maják.

„Moc ráda ti pomůžu.“ Macy ukáže na dveře koupelny. „Co kdyby sis dala sprchu a převlékla se do pyžama? Já seženu tu polévku, kterou ti táta slíbil. Pak se najíš, dáš si Advil a půjdeš spát. A doufejme, že ráno už ti nadmořská výška nebude dělat tak zle.“

„To zní...“ Cítím se vážně mizerně a představa sprchy je extrémně lákavá. A posteले taky, protože celý týden jsem byla ze stěhování tak vynervovaná, že jsem toho moc nenaspala.

„Perfektně, že?“ pobídne mě.

„To teda jo.“

„Fajn.“ Dojde do jiné skříňe pro dva čisté ručníky. „Tak padej a já mezitím seženu jídlo. Uvidíš, že ti za půl hodiny bude mnohem líp. Máš za sebou pekelný den.“

„Díky, Macy.“ Podívám se jí do očí. „Myslím to vážně.“

Tvář se jí rozzáří úsměvem. „Není zač.“

Za čtvrt hodiny vyjdu z koupelny osprchovaná a převlečená do svého oblíbeného nočního úboru – je to tričko s fotkou Harryho Stylese z jeho prvního sólového turné a k tomu modré kalhoty s potiskem sedmikrásek – a zastihnu Macy tančit na písničku „Watermelon Sugar“.

Pak že neexistují náhody. Nebo je to spíš osud?

Macy je z trička, které jsem si koupila tenkrát na koncertě, celá pryč – jak jinak –, ale po prvotním přílivu obdivných výkřiků mi dopřeje klid. Ale ještě dohlédne na to, abych dopila velkou láhev vody až do poslední kapky a spolkla Advil, který mi připravila na noční stolek.

Stojí tam i miska horkého kuřecího vývaru s nudlemi, ale momentálně nemám sílu něco sníst. Raději zalezu do postele a přetáhnu si křiklavě růžovou deku až přes hlavu.

Těsně před spaním si uvědomím, že – navzdory všem okolnostem – je to dneska poprvé, kdy jsem od smrti rodičů nemusela ve sprše bojovat s pláčem.

6

Ne, opravdu nechci stavět sněhuláka

Probouzím se zvolna, v hlavě mám jakousi mlhu a tělo těžké jako kámen. Vteřinu mi trvá, než si vzpomenu, kde jsem – na Aljašce – a že to tiché chrápání v pokoji vydává Macy, a ne Heather, u které jsem přespávala poslední tři týdny.

Posadím se a snažím se nevnímat ty neznámé zvuky zvenčí – houkání, vytí a občasné zvířecí skřek, které sem z dálky doléhají. Vyděsily by každého, nejen holku, která se narodila a vyrůstala ve velkoměstě daleko od divočiny, ale utěšuju se tím, že mezi mnou a tou řvoucí divokou zvěří se tyčí mohutná hradba...

Přesto si musím upřímně přiznat, že to není tohle naprosto neznámé a nové místo, co mi působí v hlavě takový zmatek. Jasně, ocitnout se na Aljašce je ve všech směrech bizarní, ale když si zakážu myslet na svůj předchozí život, tohle rozhodně není důvod, proč jsem vzhůru – mrknu na hodiny – ve tři dvacet tři ráno. Není to Aljaška, která mi nedá spát.

Může za to on.

Jaxon Vega.

Nevím toho o moc víc, než když mě nechal stát v té chodbě, našťvanou, zmatenou a dotčenou víc, než jsem si byla ochotná přiznat. Vlastně jen to, že je nejpopulárnějším klukem na Katmerské akademii. A že má z něčeho obavy, a to... bez legrace. K tomu nepotřebuju žádnou křišťálovou kouli.

Ale na ničem z toho, co mi o něm Macy řekla, vlastně nezáleží, protože jsem se rozhodla, že o něm nic dalšího vědět nechci.

Vlastně ho ani nechci *znát*.

Jenže když zavřu oči, pořád ho vidím tak jasně, jako by stál přede mnou. Jeho pevně sevřenou čelist. Tenkou jizvu, která se mu táhne přes celou tvář. Studené černé oči, které mi na okamžik – jen na vteřinu – poodhalí, že ví o bolesti tolik, co já. Možná víc.

Právě o té bolesti teď přemýšlím nejvíc. Dělá mi starosti, i když by mi ten kluk měl být úplně ukradený.

A vrtá mi hlavou, jak přišel k té jizvě. Ať už se stalo cokoli, muselo to být strašné. Děsivé. Traumatické. Otřesné.

Asi proto se choval tak chladně. Proto se mě snažil přimět k odchodu, a když jsem neposlechla, vytasil se s tím absurdním – a musím přiznat, že i trochu zneklidňujícím – varováním.

Macy říkala, že je úzkostný... znamená to, že se takhle chová i ke všem ostatním? A jestli ano, tak proč? Protože je zkrátka hulvát? Nebo proto, že ho něco hluboce trápí a nedokáže tu bolest zvládnout jinak než otřesným chováním, aby se ho všichni báli a on si je tak udržel od těla?

Je to hrozné pomýšlení, ale zároveň bych takové vysvětlení naprosto chápala. Ne tu část *ať se mě lidi bojí*, ale rozhodně tu *ať se ke mně neodvažují přiblížit*. Kromě Heather se většina mých celoživotních přátel po smrti rodičů někam vypařila. Heatherina máma mi to vysvětlila tak, že jim úmrtí rodičů připomnělo, že i oni jsou smrtelní a že i jejich rodiče můžou kdykoli zemřít. Stejně jako oni.

Logicky jsem chápala, že má pravdu a že se kamarádi snažili chránit sami sebe právě tím, že se stáhli. Nic jiného neuměli. To však neznamenalo, že by mě jejich odstup bolel méně. A už vůbec mi to nepomohlo snášet líp osamělost.

Sáhnu po mobilu a rychle pošlu Heather pár krátkých textovek – měla jsem to udělat, než jsem usnula –, v nichž jí sdělím, že jsem v pořádku dorazila, jen mám problém s výškovou nemocí.

Pak si zase lehnu a snažím se znovu zabrat. Jenže jsem úplně vzhůru a hlavou se mi honí myšlenky na Aljašku, novou školu, na Jaxona. Míhají se jedna přes druhou a za chvíli si nepřēju nic jiného, než aby zmizely.

Jenže mi nedají pokoj a najednou se mi rozbuší srdce a po celém těle cítím mravenčení, jak mi to začíná docházet. Přitisknu si dlaň na hrud', párkrát se zhluboka nadechnu a snažím se ujasnit si, co mě tak vyděsilo, že najednou skoro nemůžu dýchat.

A už je to tady. Všechny ty myšlenky, které jsem uplynulých osmačtyřicet hodin odháněla, abych zvládla ten přesun. Soustředila jsem se pouze na to, abych se dostala na Aljašku. Ale teď se mi v hlavě začínají vynořovat vzpomínky na rodiče, na to, že jsem opustila San Diego, své přátele. Myslím na ten absurdní let do Healy. Na to, jak Macy očekává, že budeme dobré kamarádky, a jak se na mě Jaxon díval a pak zase *nedíval*, na to, co mi řekl. Myslím na tu neskutečnou spoustu oblečení, které tady budu muset nosit, aby mi bylo teplo. Uvědomuju si, že jsem vlastně v tomhle hradu uvězněná, spoutaná okovy té zimy, která vládne všude kolem...

V hlavě začínám mít pěkný guláš, roztáčí se mi tam jeden velký kolotoč strachu a lítosti, který postupně nabírá rychlost. Ani jedna jasná myšlenka, žádná představa, která by dostala pevné obrysy – jen všepohlcující pocit blížící se zkázy.

Když mě tenhle stav ochromil posledně, Heatherina máma mi vysvětlila, že je normální topit se po tak bolestné ztrátě v záplavě silných emocí. Ta obrovská tíha na hrudi, smršť myšlenek, třes v rukou, pocit, že se na mě řítí celý svět a rozdrtí mě – to všechno je prý naprosto normální. Je terapeutka, tak by to měla vědět, ale mně to zrovna v téhle chvíli normální nepřipadá.

Hrozně mě to děsí.

Vím, že bych měla zůstat v posteli – tenhle hrad je obrovský a já vůbec nevím, kde co je –, ale jsem dost chytrá, abych chápala, že jestli zůstanu zírat do stropu, nevyhnu se pořádnému záchvatu paniky. Takže se zhluboka nadechnu a vylezu z postele. Vklouznu do bot a cestou z pokoje popadnu mikinu.

Kdybych byla doma, šla bych si teď zaběhat. Nehleděla bych na to, že jsou tři hodiny ráno. Tady ovšem něco takového nepřipadá v úvahu. Nejenže venku mrzne, až praští, ale bůhví, jaká divoká šelma tam na mě uprostřed noci číhá. Za tu půlhodinu, kdy jsem přemýšlela v posteli, jsem toho nedalekého řvaní a vytí slyšela dost.

Ale hrad je velký a má dlouhé chodby. Asi po nich nebudu běhat, ale mohla bych je chvíli aspoň prozkoumávat. Uvidím, co objevím.

Tiše za sebou zavřu dveře – za žádnou cenu nechci Macy probudit, když je na mě tak hodná – a zamířím ke schodům.

Nečekala jsem, že to bude tak strašidelné. Počítala jsem, že chodby budou v noci osvětlené, už kvůli bezpečnostním předpisům ve školách a tak, jenže je tu šero. Dá se říct, *že je tu právě tolik světla, abyste viděli různé imaginární stíny míhající se v přítmi chodeb.*

Na okamžik zauvažuju o tom, že se vrátím do pokoje a průzkum hradu nechám na jindy. Jenže se mi v hlavě znovu roztočí divoký kolotoč a já vím, že teď nemám na to, abych svoje myšlenky zkontrolovala.

Vyndám mobil a posvítím do chodby. Stíny okamžitě zmizí a přede mnou se prostírá chodba jako každá jiná. Když tedy neberete v potaz zdi z hrubě otesaného kamene, na nichž tu a tam visí starodávné gobelíny.

Nemám jasný cíl, jen se chci dostat z poschodí, kde jsou studentské pokoje. Nedovedu si představit, že bych teď mluvila s *Macy* – natož s někým jiným ze zdejších obyvatel. To už vůbec ne.

Bez problémů dojdu k dlouhému točitému schodišti a pustím se po něm do přízemí, беру schody po dvou. Macy mi večer řekla, že v přízemí se nachází jídelna a spousta učeben. Třídy jsou i v dalších budovách školního areálu, ale výuka většiny hlavních předmětů probíhá v hradu, což je fajn. Čím méně budu muset ven do té zimy, tím lépe.

Tady dole visí na zdech další gobelíny, ale podepsal se na nich zub času, jsou roztržené a vybledlé. Nejvíce se mi líbí jeden dlouhý a pestrobarevný. Střídají se na něm různé odstíny červené a růžové, zelené a žluté. Na první pohled se zdá, že jeho tvůrce pracoval bez předlohy či záměru – ale když podstoupím a posvítím si baterkou na větší část, uvědomím si, že přece jen něco *znázorňuje*. Jde o umělecké ztvárnění aurory borealis – severní polární záře.

Vždycky jsem ji toužila vidět a nějak jsem v tom svém žalu a obavách ze stěhování na Aljašku zapoměla, že tady ji budu mít z první ruky.

To pomyslení mě natolik povzbudí, že se vrátím k těm obrovským dvoukřídlým dveřím do budovy, za nimiž se prostírá přední nádvoří. Nejsem takový